

Sygn. akt VI W 3203/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Aleksandra DZIAŁAK

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 stycznia 2015 roku,

sprawy przeciwko **K. R. (1)**

synowi F. i J.,

urodzonemu (...) we W.,

obwinionego o to, że:

(1) w dniu 09 grudnia 2013 roku około godz. 14:15 we W. na ul. (...) prowadząc pojazd marki F. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”; (2) w dniu 09 grudnia 2013 roku około godz. 15:15 we W. prowadząc pojazd marki F. o nr rej. (...) wyjeżdżając z podwórza posesji ul. (...) nie zastosował się do znaku C-4 „nakaz skrętu w lewo” skręcając w prawo w ul. (...) w kierunku ul. (...);

tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw w zw. z art. 9§1 kw:

I. uznaje obwinionego K. R. (1) za winnego tego, że w dniu 09 grudnia 2013 roku około godz. 15:15 we W. prowadząc pojazd marki F. o nr rej. (...) wyjeżdżając z podwórza posesji ul. (...) nie zastosował się do znaku C-4 „nakaz skrętu w lewo” skręcając w prawo w ul. (...) w kierunku ul. (...), tj. za winnego wykroczenia z art. 92§1 kw i na podstawie art. 39§1 kw odstępuje od wymierzania mu kary;

II. uniewinnia obwinionego K. R. (1) od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku i kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym zwalnia go od opłaty.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 09 grudnia 2013 roku w godzinach popołudniowych funkcjonariusze Straży Miejskiej W. W. B. i S. I. pełnili służbę na ulicy (...) we W. przy skrzyżowaniu z ulicą (...) – ich zadaniem było dyscyplinowanie kierujących pojazdami mechanicznymi niestosujących się do znaku drogowego pionowego B-1 (zakaz ruchu w obu kierunkach) ustawionego na ulicy (...) bezpośrednio za skrzyżowaniem z ulicą (...), tj. po prawej stronie jezdni patrząc w kierunku ulicy (...). Ustalono, iż pod wskazanym znakiem drogowym znajduje się tabliczka informacyjna o treści „Nie dotyczy obsługi posesji”. Ponadto ustalono, iż we wskazanym dniu około godziny 14:15 obwiniony K. R. (1) kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) poruszał się ulicą (...) od strony Galerii (...) w kierunku (...) i skręcił w prawo w ulicę (...) – wjeżdżając tym samym za wskazany znak drogowy pionowy B-1. Nie zdołano wykluczyć możliwości, iż w krytycznym czasie obwiniony kierując wskazanym pojazdem (jako pracownik Miejskiego Centrum Usług (...) we W.) przyjechał do

swojego podopiecznego M. B., zamieszkałego w posesji przy ulicy (...) – tym samym nie wykluczono możliwości, że K. R. (1) w krytycznym czasie kierując wskazanym pojazdem mógł nie zastosować się do wskazanego znaku drogowego. Ustalono natomiast, iż tego samego dnia około godziny 15:15 obwiniony kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) wyjeżdżał z podwórza posesji przy ulicy (...) i skręcił w prawo w ulicę (...), tj. w kierunku ulicy (...) – nie stosując się tym samym do ustawionego przy wyjeździe ze wskazanej posesji znaku drogowego pionowego C-4 (nakaz jazdy w lewo za znakiem). Nie zdołano wykluczyć możliwości, iż w krytycznym czasie K. R. (1) kierując wskazanym pojazdem musiał pilnie udać się do innego swojego podopiecznego zamieszkałego we W. przy ulicy (...) bądź przy ulicy (...) i dlatego nie zastosował się do znaku drogowego C-4.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego, karty 17, 32 i 43 akt; zeznania świadka W. B., karty 6 i 43 akt; zeznania świadka S. I., karta 44 akt; także: notatka służbowa, karta 5 akt; dokumentacja fotograficzna, karty 7-9 akt; szkic sytuacyjny, karta 10 akt; kserokopia notatników służbowych świadków W. B. i S. I., karty 47-58 akt oraz pisma Dyrektora Miejskiego Centrum Usług (...) we W. z załącznikami, karty 59-60 i 63-66 akt)

K. R. (1) pracuje w Miejskim Centrum Usług (...) we W. jako opiekun środowiskowy. Stan rodzinny - żonaty, na utrzymaniu jedno dziecko. Obwiniony był uprzednio karany sądownie oraz w postępowaniu mandatowym za tzw. wykroczenia drogowe – nie był natomiast karany sądownie za przestępstwa.

(dowód: dane osobo-poznawcze, karta 42 akt; informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, karty 23-24 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 25 akt i odpisy wyroków wydanych w VI Wydziale Karnym Tutejszego Sądu w sprawach przeciwko obwinionemu, karty 36-38 akt)

K. R. (1) podczas przesłuchania w toku czynności wyjaśniających potwierdził, iż we wskazanym dniu kierując wskazanym pojazdem faktycznie nie zastosował się do obu wskazanych znaków drogowych na ulicy (...). Obwiniony szczegółowo wyjaśnił motywy swojego zachowania i podkreślił, iż w jego przekonaniu powinien być uznany za obsługę posesji – w sytuacji, gdy dojeżdża do swojego podopiecznego M. B. zamieszkałego na ulicy (...) pod wskazanym adresem. K. R. (1) zaprzeczył natomiast, jakoby we wskazanym dniu wyjechał od swojego podopiecznego już po godzinie, tj. około godziny 15:15 – według obwinionego przebywa on u swojego podopiecznego M. B. co najmniej dwie godziny. K. R. (1) wyjaśnił także powody nie zastosowania się do znaku drogowego pionowego C-4 ustawionego przy wyjeździe ze wskazanej posesji oraz wniósł o „pouczenie mnie za popełnienie tego wykroczenia z drugiego punktu zarzutu” (vide: karta 17 akt).

W sprzeciwie od uprzednio wydanego w niniejszej sprawie wyroku nakazowego obwiniony ponownie podkreślił, iż w jego przekonaniu jest osobą uprawnioną do nie stosowania się do wskazanego znaku drogowego pionowego B-1 (ustawionego na ulicy (...) bezpośrednio za skrzyżowaniem z ulicą (...)) – w sytuacji, gdy dojeżdża do miejsca zamieszkania swojego podopiecznego w celach służbowych. Ponadto K. R. (1) przedstawił swoje pretensje wobec funkcjonariusza Straży Miejskiej W. W. B., zarzucając mu złośliwość wobec swojej osoby oraz działanie „z prywatnych pobudek”. Obwiniony oświadczył także, że nie popełnił [obu] zarzucanych mu wykroczeń (vide: karta 32 akt).

Na pierwszym terminie rozprawy w dniu 26 września 2014 roku K. R. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu wykroczeń i podtrzymał uprzednio składane wyjaśnienia (vide: karta 43 akt).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina K. R. (2) odnośnie zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części dyspozytywnej wniosku o ukaranie [analogicznie: w pkt 2 części wstępnej wyroku] są oczywiste, jednoznaczne i nie mogą budzić żadnych wątpliwości. Podkreślić w tym miejscu należy, iż obwiniony na każdym etapie postępowania potwierdzał, iż we wskazanym dniu kierując wskazanym pojazdem wyjeżdżał z podwórza posesji przy ulicy (...) i skręcił w prawo w ulicę (...), tj. w kierunku ulicy (...) – nie stosując się tym samym do ustawionego przy wyjeździe ze wskazanej posesji znaku

drogowego pionowego C-4 (nakaz jazdy w lewo za znakiem). Ponadto podkreślić należy, iż K. R. (1) nie stosując się do przedmiotowego znaku drogowego po prostu pojechał pod prąd na drodze jednokierunkowej i mógł tym samym spowodować naprawdę poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym – ulicą (...) w kierunku ulicy (...) poruszają się przecież pojazdy szynowe.

Bardzo poważne i uzasadnione wątpliwości budzi natomiast sprawstwo obwinionego odnośnie zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wniosku o ukaranie [analogicznie: w pkt 1 części wstępnej wyroku]. W świetle całokształtu materiału dowodowego zdaniem Tutejszego Sądu brak jest jednoznacznych podstaw do przyjęcia za udowodnione, iż w krytycznym czasie K. R. (1) faktycznie wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92§1 Kodeksu wykroczeń – nie stosując się do znaku drogowego pionowego B-1 (zakaz ruchu w obu kierunkach) ustawionego na ulicy (...) bezpośrednio za skrzyżowaniem z ulicą (...), tj. po prawej stronie jezdni patrząc w kierunku ulicy (...). Oczywiście całkowicie bezspornym jest, iż w krytycznym czasie obwiniony kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) w rzeczywistości wjechał za przedmiotowy znak drogowy – jednakże w przekonaniu Sądu Rejonowego zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie podważył wyjaśnień obwinionego, w których K. R. (1) kategorycznie zaprzeczał, jakoby wskazane zachowanie stanowiło z jego strony samowolne ignorowanie zakazu wyrażonego tymże znakiem drogowym. Tutejszy Sąd w tym zakresie dał wiarę wyjaśnieniom K. R. (2) w całości, stosując zasadę rozstrzygania wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby obwinionej. Ponadto jest dla Sądu Rejonowego oczywistym, iż w krytycznym czasie obwiniony był zwolniony z obowiązku zastosowania się do znaku drogowego pionowego B-1 ustawionego na ulicy (...) we wskazanym miejscu – jeżeli K. R. (1) w krytycznym czasie faktycznie wykonywał swoje obowiązki jako pracownik Miejskiego Centrum Usług (...) we W. i faktycznie przyjechał świadczyć usługi socjalne osobie zamieszkałej w posesji przy ulicy (...).

Sąd Rejonowy nie traci z pola widzenia, iż obwiniony kategorycznie zaprzeczając swojemu sprawstwu – w tym zakresie – na każdym etapie postępowania może w ten sposób jedynie realizować przysługujące mu prawo do obrony, na mocy którego nie ma on obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Taka konstatacja nie dyskredytuje jednak postawy K. R. (2) i nie upoważnia Tutejszego Sądu do podważenia faktu jego nie przyznania się do winy. Aby wykazać bowiem obwinionemu sprawstwo zarzucanego mu czynu – opisanego w pkt I części dyspozytywnej wniosku o ukaranie [analogicznie: w pkt 1 części wstępnej wyroku], należałoby ujawnić taki wiarygodny środek lub środki dowodowe, z których w sposób jednoznaczny dla Sądu wynikałoby sprawstwo jego osoby odnośnie tegoż wykroczenia. W opinii Tutejszego Sądu w przedmiotowej sprawie takich środków brak, a linia obrony obwinionego w tym zakresie jawi się jako logiczna i spójna. Ponadto Sąd Rejonowy związany jest zasadą domniemania niewinności (którego przecież nie obalono), a przede wszystkim stypizowaną przez ustawodawcę w art. 5§2 Kodeksu postępowania karnego zasadą rozstrzygania wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby obwinionej. Zdaniem Tutejszego Sądu w rozpatrywanej sprawie właśnie takie wątpliwości ewidentnie zachodzą – faktycznie nie można wykluczyć, iż w krytycznym czasie obwiniony kierując wskazanym pojazdem (jako pracownik Miejskiego Centrum Usług (...) we W.) przyjechał do swojego podopiecznego M. B. (zamieszkującego w posesji przy ulicy (...)) świadczyć usługi opiekuńcze.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach K. R. (2) oraz zeznaniach funkcjonariuszy Straży Miejskiej W. W. B. i S. I., a także na dowodach z powołanych dokumentów. Tutejszy Sąd nie traci z pola widzenia, iż wyjaśnienia obwinionego są logiczne i spójne oraz znajdują potwierdzenie w dokumentacji przedstawionej przez jego pracodawcę. Niewątpliwie dużym błędem ze strony K. R. (2) było niestaranne wypełnienie karty zlecenia usług opiekuńczych (odnośnie wskazanego podopiecznego) za miesiąc grudzień 2013 roku, ale obwiniony niewątpliwie wyciągnie wnioski na przyszłość. Ponadto nie ma zasadniczych rozbieżności między okolicznościami podnoszonymi przez obwinionego a zeznaniami wskazanych świadków – poza określeniem godziny wyjazdu obwinionego we wskazanym dniu z ulicy (...). W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. B., albowiem znajdują one pełne potwierdzenie w dowodach z dokumentów (zapisach notatki służbowej i notatnika służbowego). Ponadto pokreślić należy, iż zeznania świadków W. B. i S. I. są logiczne i spójne oraz całkowicie korespondują z dowodami z dokumentów – tym samym uznać je należy za całkowicie wiarygodne. Tutejszy Sąd nie traci także z pola widzenia, iż wskazani funkcjonariusze Straży Miejskiej W. są dla obwinionego osobami zupełnie

obcymi, którzy znaleźli się na ulicy (...) we W. w krytycznym czasie wykonując tylko i wyłącznie swoje obowiązki służbowe. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia założenia, iż świadek W. B. jest osobą negatywnie nastawioną do K. R. (2) i celowo podaje w swoich zeznaniach okoliczności niegodne z prawdą – natomiast uwagi osobiste obwinionego wobec świadka (vide: karta 32 akt) Sąd pozostawia bez komentarza.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy uznał, iż K. R. (1) swym zachowaniem w krytycznym czasie (tj. w dniu 09 grudnia 2013 roku około godziny 15:15) jako kierujący pojazdem marki F. o nr rej. (...) wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 92§1 Kodeksu wykroczeń, albowiem nie zastosował się do ustawionego przy wyjeździe ze wskazanej posesji znaku drogowego pionowego C-4 (nakaz jazdy w lewo za znakiem). Pokreślić w tym miejscu należy, iż wina K. R. (2) co do przedmiotowego wykroczenia przyjmuje postać winy umyślnej – obwiniony miał przecież pełną świadomość, że w tym miejscu nie może skręcić w ulicę (...) w prawo.

Uznając K. R. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części dyspozytywnej wniosku o ukaranie [analogicznie: w pkt 2 części wstępnej wyroku] Sąd Rejonowy dostrzegł jednak możliwość odstąpienia od wymierzenia mu kary. W przekonaniu Tutejszego Sądu w tej konkretnej sprawie zarówno charakter i okoliczności czynu, a także właściwości i warunki osobiste obwinionego pozwalają na przyjęcie, iż faktycznie zachodzi wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie w rozumieniu art. 39§1 Kodeksu wykroczeń.

Orzeczenie o kosztach postępowania w niniejszej sprawie oparto o przepis art. 624§1 k.p.k. uznając, iż zasady słuszności przemawiają za całkowitym zwolnieniem K. R. (2) od obowiązku poniesienia tychże kosztów.